

den, at Konsulenter vistnok ikke kunne undværes under vore Forhold. Naar jeg ikke, at Regeringen kan undvære Konsulenter, naar den skal have Underretning om Forholdene baade her og i Udlandet, og det spiller jo en overordentlig stor Rolle nu til Dags paa Grund af de forviklede økonomiske og politiske Forhold. I ældre Tider, hvor man kunde regne paa, at visse Teorier, hvad enten det nu var Frihandels- eller Beskyttelsesteorier, havde Overtaget, havde det mindre at sige. Men nu til Dags, hvor Teorierne stifte og kæmpe med hinanden uafslædig foruden mange andre Omstændigheder, er det aldeles nødvendigt at have Folk, der ikke alene forstaa sig paa Svineavl, men som ogsaa kunne fremmede Sprog, kunne færdes i fremmede Lande og gøre deres Indflydelse gældende. Saadanne Folk behøver Regeringen, og jeg skal ikke være uvillig til at bevilge Pengene dertil, og jeg antager, at heller ikke andre ville være uvillige dertil. Kunne vi derved undgaa disse Kalamiteter, der ramme os, eller blot formilde Følgerne deraf, saa vil jeg med den største Glæde være med at give Bevillingen i saa Henseende, men at give en Bevilling, for at Dyrlægerne kunne sætte sig nærmere ind i Forbringen af Svin og slaa en Paktstaf af med dem, der have Svin, kan jeg oprigtig talt ikke se skulde være nødvendigt. Det kan gerne være, at der kunde komme noget godt ud deraf, — maatte kan Ministeren ad den Vej blive sat i Stand til at finde det fornødne Materiale til at skaffe Konsulenter af, hvad jeg dog ikke anser for den rigtige Vej — men maatte kan man paa den Maade komme efter et og andet, som man ellers ikke kunde komme efter. Det er imidlertid ikke nogen ganske heldig Vej at give en Mængde Penge ud uden at vide, hvad man egentlig vil, og det Indtryk har jeg faaet — men maatte kan jeg misforstaaet den ærede Minister — at man egentlig ikke ved, hvad man vil udrette med de Penge. Finansudvalget har bestræbt sig for i Aar — maatte for meget, saaledes at man har kunnet bruge det gamle bekendte Udtryk „den barberede Pudel“ — det har bestræbt sig for at gennemføre den Regel, at der ikke skulde gives nogen Bevilling, uden at man indsaadens Nødvendighed, og det forekommer mig ikke, at man kan sige om denne Bevilling

at dens Nødvendighed er indlysende. — Hvad Mosebyrktningen angaar, skal jeg ikke omtale det ene Forslag, da alle ere enige om, at der bør gøres noget, og man blot er uenig om Formen. Men det andet Forslag paa § 27 har en større Betydning, end maatte mange ville tillægge det. Efter den Fortolkning, den ærede Minister gav deraf, er jeg ikke ængstelig derfor; men Forslaget kan maatte redigeres noget bedre. Naar man holder sig til, at i fattige Hede- og Moseegne kunne Kommunerne være Mellemmand mellem Staten som Laantager og Hede- og Mosebyrktterne som Laantagere, er Forslaget ikke farligt. Men vil man etablere den Regel, at Statens Penge kunne bruges til Laan, snart til den ene, snart til den anden omkring i Landet, imod Kommunernes Garanti, saa forekommer det mig at være en ret betænkkelig Vej at komme ind paa. Vi have allerede en Gang etableret den med Hensyn til Fiskefartøjer, men det er en temmelig farlig Vej, og der vil ganske vist komme Ulemper deraf, at en Kommune skal garantere for Laan til Virksomheder, som kommunalbestyrelsen som saadan maatte slet ikke har Forstand paa. Naar denne Bevilling altsaa skulde forstaaes saaledes, at Mosebyrktene omkring i Sogne, hvor der maatte kun er ringe Mosestrækninger, og hvor Folk ikke interessere sig for den Sag, og ikke have Indsigt deri, skulde kunne gaa til Kommunen og sige: Vi ville have et Laan af Staten, og I skulde garantere derfor, saa forekommer dette mig meget uheldigt. Overalt, hvor Kommunerne have Forstand paa Sagen, hvor der saa at sige er Samvittighed og Forstaaelse af hele Forholdet, kan man maatte godt lade Kommunerne være Garanter, men ganske i Almindelighed at lade Staten give Laan imod Kommunernes Garanti, først til Fartøjer og nu til Moser og saa maatte til Drøntingsforanstaltninger osv. — thi det ene tager det andet — det forekommer mig at være en meget farlig Vej at komme ind paa.

Skov: Det, det har givet mig Anledning til at forlange Ordet, er en Bevilling paa § 19 om et forhøjet Tilskud af 15,000 Kr. til Fremmeryng og Fremme af Husdyravl. Jeg interessere mig meget for denne Bevilling paa Grund af, at jeg i